

PARAULES DE VIDA

Els sacraments i la vida de la gràcia

Ser cristians i viure com a tals no és només fruit d'una decisió personal, ni quelcom que podem realitzar amb les nostres pròpies forces. Per a sant Pau, el fet d'haver conegut a Crist i arribar a viure una nova vida, no va ser una conquesta seua ni el resultat d'un raonament pel qual va arribar a la conclusió que la doctrina dels cristians el convencia més que la seua fe jueva. Va ser regal de Déu «que el va cridar per la seua gràcia» i li «va revelar el seu Fill» (*Gal 1,15-16*). A partir d'això començà a viure una vida nova: «no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi... visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va entregar ell mateix per mi» (*Gal 2,20*). No s'entén a ell mateix més que unit a Crist. Sap que si se separara d'Ell la seua vida cristiana moriria.

El papa Benet XVI, en l'encíclica *Deus caritas est* ens recordà que «no es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva» (núm. 1). Aquest esdeveniment és el Baptisme. En eixe moment vam ser introduïts en el coneixement de Crist, un coneixement que es va enfortir amb el do de l'Esperit Sant que rebem en la Confirmació i que es nodreix amb l'aliment eucarístic. En aquests tres sacraments es troba el fonament sobre el qual s'edifica la nostra vida cristiana.

Si eixa unió amb Crist no es renova, la vida cristiana va llanguint i a poc a poc moriria. Un batejat que no és introduït pels seus pares i catequistes en la vida de l'Església, difícilment pot viure com a cristià. Un confirmat que no s'alimenta en el sacrament de l'Eucaristia, no pot conservar el vigor i la fortalesa necessaris per a donar testimoni de

Crist. Un cristià que abandona la celebració de l'Eucaristia és com un membre d'una família que mai es reuneix amb els seus germans i acaba sentint-se estrany entre els seus: es distancia de la comunitat eclesial, a poc a poc s'allunya de Crist i la seua vida cristiana deixa de produir fruits.

Cada any, en la celebració de la Pasqua, al celebrar el sacrament de la penitència, al renovar les nostres promeses baptismals i participar en l'Eucaristia, la nostra unió amb Crist recupera força, perquè dels sacraments pasquals brota cap a nosaltres, com d'una font, la vida de la gràcia. També cada any, durant el temps pasqual, molts xiquets i joves reben els sacraments de la iniciació cristiana: ens alegrem pels nous batejats i per les seues famílies, pels xiquets i xiquetes que per primera vegada s'acosten als sacraments del per-

do de l'Eucaristia, i pels joves que demanen i reben el sacrament de la Confirmació.

La vostra alegria és també l'alegria de l'Església diocesana, del bisbe i dels sacerdots de les nostres parròquies. Desitjariem que eixa unió amb Crist es renovara en tots vosaltres per una participació freqüent en l'Eucaristia, de manera que estigüeu tan units a Ell que arribeu a viure la seua mateixa vida pel do de la gràcia de Déu. I ens alegraria molt que aquest moment no fóra únicament una gràcia per a vosaltres, sinó també per als pares i padrins que us acompanyen. Mai és tard per a revitalitzar la pròpia fe.

Enhorabona a tots i rebeu la meua benedicció.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Noli me tangere»

Les narracions evangèliques de la Setmana Santa, més enllà de la seva fonamental dimensió cristiana, també ens parlen de la condició humana.

Els crits de joia i els aplaudiments amb què Jesús és rebut per una multitud que era tan capriciosa ahir com avui. El sopar amb els amics durant el qual l'afecte es barreja amb la sospita, i el goig del vi compartit amb la tristesa del comiat. La conversa íntima amb el pare d'un Jesús escindit entre el deure i l'angoixa. Els dubtes del poderós Pilat. La covardia de Pere, l'amic alhora més

fidel i més feble... De totes aquestes escenes, n'hi ha una, narrada per l'evangelista Joan, que ens descol·loca una mica. El diumenge després de l'enterrament, troben el sepulcre de Jesús obert i buit. Magdalena s'hi queda plorant fins que Jesús se li apareix. S'acosta per abraçar-lo. Però Jesús, tallant-la en sec, li diu: «No em toquis!» («Noli me tangere», en llatí eclesiàstic). El sentit teològic de la frase és el següent: «Ja no sóc el que era i, per tant, a partir d'ara no he de relacionar-me amb vosaltres de la mateixa manera que abans.»

Ara bé, la frase amaga, em sembla, el secret del coneixement. Coneix de veritat aquell savi que aconsegueix distanciar-se de l'objecte del seu estudi. Creix l'afecte més en absència que en presència de l'estimada, recordava Joan Maragall. I els pares saben, no per teoria platònica sinó per experiència, que el vincle emocional és més intens quan els fills ja no dormen a casa. És a dir: per conèixer (per estimar de veres) cal renunciar, si no literalment a tocar, sí a posseir.

Antoni Puigverd

PALABRAS DE VIDA

Los sacramentos y la vida de la gracia

Ser cristianos y vivir como tales no es sólo fruto de una decisión personal, ni algo que podemos realizar con nuestras propias fuerzas. Para san Pablo, el hecho de haber conocido a Cristo y llegar a vivir una nueva vida, no fue una conquista suya ni el resultado de un razonamiento por el que llegó a la conclusión de que la doctrina de los cristianos le convencía más que su fe judía. Fue regalo de Dios «que le llamó por su gracia» y «le reveló a su Hijo» (Gal 1,16). A partir de ese momento comenzó a vivir una vida nueva: «vivo yo, pero no soy yo el que vive, es Cristo quien vive en mí... vivo en la fe del Hijo de Dios, que me amó y se entregó por mí» (Gal 2,20). Él no se entiende a sí mismo más que unido a Cristo. Sabe que si se separara de Cristo su vida cristiana moriría.

El papa Benedicto XVI, en la encíclica *Deus caritas est* nos recordó que «no se comienza a ser cristiano por una decisión ética o una gran idea, sino por el encuentro con un acontecimiento, con una Persona, que da un nuevo horizonte a la vida y, con ello, una orientación decisiva» (n.º 1). Este acontecimiento es el Bautismo. En ese momento fuimos introducidos en el conocimiento de Cristo, un conocimiento que se fortaleció con el don del Espíritu Santo que recibimos en la Confirmación y que se nutre con el alimento eucarístico. En estos tres sacramentos se halla el cimiento sobre el que se edifica nuestra vida cristiana.

Si esa unión con Cristo no se renueva, la vida cristiana va languideciendo y poco a poco moriría. Un bautizado que no es introducido por sus padres y catequistas en la vida de la Iglesia, difícilmente puede vivir como cristiano. Un confirmado que no se alimenta en el sacramento de la Eucaristía, no puede conservar el vigor y la fortaleza necesarios para dar testimonio de Cristo. Un cristiano que abandona la celebración de la Eucaristía es como un miembro de una familia que nunca se reúne con sus hermanos y acaba sintiéndose extraño entre los suyos: se distancia de la comunidad eclesial, poco a poco se aleja de Cristo y su vida cristiana deja de producir frutos.

Cada año, en la celebración de la Pascua, al celebrar el sacramento de la penitencia, al renovar nuestras promesas bautismales y participar en la Eucaristía, nuestra unión con Cristo recupera fuerza, porque de los sacramentos pascuales brota hacia nosotros, como de una fuente, la vida de la gracia. También cada año, durante el tiempo pascual, muchos niños y jóvenes reciben los sacramentos de la iniciación cristiana: nos alegramos por los nuevos bautizados y por sus familias, por los niños y niñas que por primera vez se acercan a los sacramentos del perdón y de la Eucaristía, y por los jóvenes que piden y reciben el sacramento de la Confirmación.

Vuestra alegría es también la alegría de la Iglesia diocesana, del obispo y de los sacerdotes de nuestras parroquias. Desearíamos que esa unión con Cristo se renovara en todos vosotros por una participación frecuente en la Eucaristía, de modo que estéis tan unidos a Él que lleguéis a vivir su misma vida por el don de la gracia de Dios. Y nos alegraría mucho que este momento no fuera únicamente una gracia para vosotros, sino también para los padres y padrinos que os acompañan. Nunca es tarde para revitalizar la propia fe.

Enhorabuena a todos y recibid mi bendición.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Cap de setmana del Curs Alpha

Del 10 al 12 de març, la parròquia de Sant Pere d'Hospitalet de l'Infant va acollir el cap de setmana del Curs Alpha. Aquest curs s'està fent a la parròquia des del dia 20 de gener i dura deu setmanes. El Curs Alpha és una introducció pràctica al cristianisme, que compta amb diferents sessions i té programat un cap de setmana dedicat a l'Esperit Sant.

Per ajudar-nos en aquesta tasca al grup parroquial, vàrem comptar amb l'ajuda inestimable del P. Olivier Bagnaud, un capellà suís que viu a Itàlia i que forma part de la Comunitat Koinonia Sant Joan Baptista, una associació de fidels que pertany a l'Església catòlica i està dedicada a l'evangelització.

La seva presència va servir per aprofundir el tema de l'Esperit Sant: qui és, com actua, com podem omplir-nos d'Ell i com podem viure la vida al màxim.

La trobada va començar el divendres amb la xerrada inicial i va continuar amb l'Eucaristia i l'Adoració Eucarística. Dissabte va ser

el dia més complet, amb la xerrada matinal i el treball en grups petits. Per la tarda, va tenir lloc la xerrada sobre com hom pot omplir-se de l'Esperit Sant i la imposició de mans, un dels moments més intensos del cap de setmana. Diumenge es va fer l'última xerrada i la posada en comú final, abans de participar de la missa parroquial, al final de la qual và-

rem tenir dos bonics testimonis de part dels participants.

El Curs Alpha s'emmarca dins del treball de Renovació Parroquial que s'està duent a terme a la parròquia.

Esperem que l'experiència ens serveixi per organitzar més i millor els propers cursos.

Mn. Jordi Salvadó

Festa de Sant Salvador d'Horta

Dissabte, 18 de març, es va celebrar solemnement la festa de Sant Salvador d'Horta en el 450 aniversari de la seva mort.

Al convent de la Mare de Déu dels Àngels, el Sr. Bisbe, acompanyat de quatre mossens, va presidir l'Eucaristia. En l'homilia, D. Enrique va cridar l'atenció dels fidels preguntant-los qui se'n recordava del bisbe de Tortosa i del batlle d'Horta que hi havia fa 450 anys. No podien fer-ne memòria, però sí recordaven tots Sant Salvador, encara que era una persona sense poder mundà, ni di-

ners, ni influències. Només un fraire humil que es preocupava del benestar espiritual i físic de les persones.

Després de la missa, es va procedir a la processó per l'exterior del convent amb la relíquia de Sant Salvador, la qual va ser venerada en acabar, tot donant una estampa commemorativa.

Uns actes que van coronar la novena a Sant Salvador, aquest any amb prèdiques especials dels mossens que havien estat rectors de la parròquia. Confessant-se molts durant el rés del Rosari.

Mn. Julian Escudé

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «La pau que sorgeix de la fe és un do: és la gràcia d'experimentar que Déu ens estima i que sempre és a prop» (29 de març de 2017).

@Pontifex: «La pregària és potent, la pregària venç el mal, la pregària porta la pau» (30 de març de 2017).

@Pontifex: «Fins i tot en moments durs i trastornadors, la misericòrdia i la bondat del Senyor són més grans que qualsevol altra cosa» (1 d'abril de 2017).

@Pontifex: «Quan l'Esperit Sant viu en els nostres cors, ens fa comprendre que el Senyor és a prop i sempre té cura de nosaltres» (2 d'abril de 2017).

Actes en commemoració de la Baixada de la Mare de Déu de la Cinta

La nit del 24 al 25 de març es commemorà la Baixada de la Mare de Déu de la Cinta a Tortosa. Aquest any amb més solemnitat per celebrar els 400 anys de la fundació de la Reial Arxiconfraria. Les activitats programades al voltant de la gran festa per als tortosins foren: un concert a la capella de la Cinta, la tradicional Missa commemorant la Baixada de la Mare de Déu, la vetlla davant la relíquia al llarg de tot el dia 25 a càrrec de la Cort d'Honor, la Missa solemne a les 11 h, un dinar de germanor i a les 18.30 h la presentació dels xiquets i xiquetes a la Verge, organitzat per la Cort d'Honor de la Mare de Déu de la Cinta.

El tortosí, José M.ª Chavarría, compositor, músic i virtuós de l'acordió i piano, estrenà la suite *L'Era* composta per ell mateix i dedicada a la Mare de Déu de la Cinta. La suite pensada per a piano i acordió, en tres moviments, ve a representar una part de les harmonies d'aquests anys. El

concert fou a la capella de la Cinta que estava plena de gom a gom. Tothom quedà meravellat de la interpretació del músic tortosí, inspirades les seves obres en l'evolució musical de les nostres terres, fruit de les diferents cultures.

A les 12 de la nit se celebrà l'Eucaristia, concelebrada per dotze sacerdots i presidida pel vicari general, Il·lm. José Luis Arín. La capella de la Cinta estava plena de tortosins congregats al voltant de la

Mare, amb el desig que amb el Sagrat Cíngol lligue els nostres cors al seu. Com tots els anys hi eren presents, el Sr. Ferran Bel, alcalde de la ciutat, i els regidors.

El dia 25, a les 11 h, se celebrà una Eucaristia solemne. Després un dinar de germanor obert a tothom, en el qual es va retre homenatge a les persones que porten més de cinquanta anys a l'Arxiconfraria.

A les 18.30 h se celebrà l'Eucaristia a la capella de la Cinta al final de la qual es van presentar els xiquets i xiquetes a la Mare de Déu. Aquest acte va organitzar-lo com tots els anys, la Cort d'Honor. Al final de la Missa foren presentats a la Mare de Déu els setanta-cinc xiquets i xiquetes gairebé tots de Tortosa, però alguns de la comarca. Tot seguit es va venerar la relíquia, mentre les veus s'enlairaven amb alegria cantant l'himne de la Cinta.

Maria Joana Querol

Recés de Quaresma d'Acció Catòlica General

El dia 18 de març, ens vam aplegar a la Casa d'Espiritualitat Sant Enric d'Ossó de les Teresianes de Jesús (Tortosa), cent-quaranta persones entre laics i alguns sacerdots i amb la presència del nostre bisbe, Mons. Enrique Benavent, per celebrar un dia de recés de Quaresma. Organitzat per l'Acció Catòlica General i amb la col·laboració de la delegació de Missions i la delegació de Catequesi, fou adreçat als militants i simpatitzants de l'Acció Catòlica i obert a tots els moviments laicals i parròquies de la diòcesi.

Les meditacions foren a càrrec de Mons. Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona. El president de l'Acció Catòlica, Toni Caballol, ens donà la benvinguda i donà les gràcies per l'assistència tan nombrosa. Tot seguit, el nostre Sr. Bisbe ens adreçà

unes paraules dient-nos que tots els presents érem cristians compromesos a les nostres parròquies, delegacions diocesanes, moviments, etc. però el papa Francesc ens crida a una conversió personal, ja que abans de ser agents de pastoral, som cristians, som deixebles del Senyor. El temps de Quaresma és el més adequat per revifar la nostra fe i trobar-nos amb Jesús. Agraï al Sr. Arquebisbe de Barcelona l'haver acceptat la nostra invitació per donar-nos aquest recés.

Després del res de l'hora de tèrcia de la Litúrgia de les Hores, Mons. Omella va fer la primera meditació: «Déu és aquí i jo no ho sabia». La metodologia fou a partir dels quatre passos de la *Lectio Divina*: *lectio, meditatio, oratio i contemplatio*. En la segona meditació va parlar: «No tinguis por, que Jo sóc aquí amb tu.»

Després de compartir un dinar de germanor, la celebració de l'Eucaristia presidida per l'arquebisbe Omella i el nostre bisbe Enrique i concelebrada per dos preveres. Després de la benedicció final, el Sr. Arquebisbe ens digué unes paraules d'agraïment i comiat. Us desitjo un bon camí de Quaresma vers la Pasqua i una bona Pasqua de Resurrecció. El nostre Sr. Bisbe donà les gràcies a Mons. Omella per haver acceptat la invita-

ció, i a tots, per les diferents activitats que portem a terme per tal de donar conèixer el Senyor i produir fruits, essent sempre bons testimonis. Preguem pels seminaristes i per les vocacions sacerdotals. El lema d'aquest any és: «Prop de Déu i dels germans». Que el Senyor els ajude a perseverar en el desig de servir-lo i als que segueixi cridant, que escolten la seua crida.

Maria Joana Querol

AGENDA

- ▶ **Dilluns 1**, Jesús, a les 12 h, confirmacions.
- ▶ **Dimecres 3**, Uldecona, Visita Pastoral.
- ▶ **Dijous 4**, Flix, Visita Pastoral.
- ▶ **Divendres 5**, Tortosa, parròquia Mare de Déu del Roser, a les 19.30 h, confirmacions.
- ▶ **Dissabte 6**, Seminari, a la tarda, Jornada Diocesana de la Delegació de Joves. / Batea, a les 20 h, confirmacions.
- ▶ **Diumenge 7**, Godall, a les 10.30 h, Missa Estacional. / Uldecona, a les 12 h, Missa Estacional. / Vinaròs, parròquia Santa Maria Magdalena, a les 18 h, confirmacions (les tres parròquies conjuntament).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

- 1. □ Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Fets 6,8-15 / Sl 118 / Jo 6,22-29]. Sant Josep, obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Oreç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.
- 2. □ Dimarts** [Fets 7,51-8,1a / Sl 30 / Jo 6,30-35]. Sant Atanasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; Mare de Déu d'Araceli; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família mr.
- 3. ■ Dimecres** [1C 15,1-8 / Sl 18 / Jo 14,6-14]. Sant Felip (de Bet-

saida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols; trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.

4. □ Dijous [Fets 8,26-40 / Sl 65 / Jo 6,44-51]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.; beat Ceferí Jiménez Malla (el Pelé).

5. □ Divendres [Fets 9,1-20 / Sl 116 / Jo 6,52-59]. *Lleida*: beat Salvi Huix i Miralpeix, bisbe i mr.; sant Àngel de Sicília, prev. carme-

lità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Finjosa, bisbe.

6. □ Dissabte [Fets 9,31-42 / Sl 115 / Jo 6,60-69]. Tradició del martiri *ante Portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco.

7. □ Diumenge vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.) [Fets 2,14a.36-41 / Sl 22 / 1Pe 2,20b-25 / Jo 10,1-10]. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. X-XI).

Diümenge III de Pasqua

COMENTARI

El Ressuscitat recupera dos deixebles dimissionaris

Camí d'Emaús. *Maestà* (1308-1311) de Duccio di Buoninsegna. Museo dell'Opera del Duomo (Siena, Itàlia)

El discurs de missió de Pere als jueus és la primera proclamació eclesial de la Resurrecció de Jesús que vosaltres *vau matar fent-lo clavar a la creu i Déu l'ha ressuscitat*. La culpabilitat és clau per cridar al penediment i a la conversió.

Nosaltres en som testimonis. Anunciar Crist Ressuscitat vol un estil de vida que *ensenyi el camí que duu a la vida*.

1Pe destaca la dignitat cristiana. *Invocar Déu com a Pare amb confiança no és excusa: Vetlleu sobre la vostra conducta*.

L'evangeli s'estructura sobre el contrast dels *dos deixebles* que primer abandonen Jerusalem, *no reconeixen Jesús* i parlen *discutint*; i acaben *tornant a Jerusalem, reconeixent Jesús i amb el cor abrusat*.

Quines forces els han fet canviar?

- La iniciativa de Jesús —GRÀCIA— que surt a trobar-los i els pregunta *de què discutiu?* Descobrint que no tenen fe: per ells *Jesús «fou» profeta poderós* (però ja no és); ni tenen esperança: *«esperàvem»* (però ara ja no).

- ESCRITURES. *Us costa d'entendre allò que anunciaven els profetes!* Ens cal seguir camins garantits per trobar-nos amb Déu: no el podem trobar per camins antievangèlics.

- L'estil de CARITAT que sí mantenen. *Ell va fer com si seguíu més enllà; ells van insistir: «Queda't amb nosaltres.»*

- EUCARISTIA. *Posat amb ells a taula, prengué el Pa. En aquell moment se 'ls obriren els ulls i el reconegueren.*

- COMUNITAT. *Llavors se'n tornaren a Jerusalem on trobaren reunits els Onze que deien: «Reialment el Senyor ha ressuscitat!»*

Ahir i avui aquests són els «motors» capaços de recuperar els deixebles de Jesús, sovint temptats a dimitir.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Fets 2,14.22-33)

El dia de Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la seva veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapigüeu això que us dic: Jesús de Natza-ret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles, prodigis i senyals. Tots ho sabem prou. Doncs bé, d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natza-ret va ser traït, i vosaltres el *vau matar fent-lo clavar a la creu* per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera podia retenir-lo captiu. Perquè David, referint-se a ell, deia: «Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré. El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cos reposa confiat: no abandonareu la meua vida enmig dels morts, ni deixareu que es corrompi el qui us estima. M'ensenyareu el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir a la vostra presència». Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que «Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos». Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu.»

▶ Salm responsorial (15)

R. *Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,17-21)

Estimats: vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant, vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi dels temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 24,13-35)

Aquell mateix diümenge dos dels deixebles de Jesús se n'anaven a un poble anomenat Emaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents. Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «De què discutiu entre vosaltres tot caminant?» Ells s'aturaren amb un posat trist i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ¿ets l'únic que no saps el que hi ha passat?» Els preguntà: «Què?» Li contestaren: «El cas de Jesús de Natza-ret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos, i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns d'ells qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas.» Ell els digué: «Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes. No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?» Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint els de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escripures que es referien a ell. Mentrestant s'acostaven al poblet on es dirigien i ell va fer com si seguíu més enllà. Però ells el forçaren pregant-lo: «Queda't amb nosaltres que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar.» Jesús entrà per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell desaparegué. I es deien l'un a l'altre: «No és veritat que els nostres cors s'abrassaven dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?» Llavors mateix s'alçaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allà trobaren reunits els onze i tots els qui anaven amb ells, que deien: «Reialment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó.» Ells també contaven el que els havia passat pel camí, i com l'havien reconegut quan partia el pa.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,14.22-33)

El dia de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y con toda solemnidad declaró: «Judíos y vecinos todos de Jerusalén, enteraos bien y escuchad atentamente mis palabras. A Jesús el Nazareno, varón acreditado por Dios ante vosotros con los milagros, prodigios y signos que Dios realizó por medio de él, como vosotros mismos sabéis, a este, entregado conforme al plan que Dios tenía establecido y previsto, lo matasteis, clavándolo a una cruz por manos de hombres inicuos. Pero Dios lo resucitó, librándolo de los dolores de la muerte, por cuanto no era posible que esta lo retuviera bajo su dominio, pues David dice, refiriéndose a él: «Veía siempre al Señor delante de mí, pues está a mi derecha para que no vacile. Por eso se me alegró el corazón, exultó mi lengua, y hasta mi carne descansará esperanzada. Porque no me abandonarás en el lugar de los muertos, ni dejarás que tu Santo experimente corrupción. Me has enseñado senderos de vida, me saciarás de gozo con tu rostro». Hermanos, permitidme hablaros con franqueza: el patriarca David murió y lo enterraron, y su sepulcro está entre nosotros hasta el día de hoy. Pero como era profeta y sabía que Dios «le había jurado con juramento sentar en su trono a un descendiente suyo», previéndolo, habló de la resurrección del Mesías cuando dijo que «no lo abandonará en el lugar de los muertos» y que «su carne no experimentará corrupción». A este Jesús lo resucitó Dios, de lo cual todos nosotros somos testigos. Exaltado, pues, por la diestra de Dios y habiendo recibido del Padre la promesa del Espíritu Santo, lo ha derramado. Esto es lo que estáis viendo y oyendo.»

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Señor, me enseñarás el sendero de la vida.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,17-21)

Queridos hermanos: Puesto que podéis llamar Padre al que juzga imparcialmente según las obras de cada uno, comportaos con temor durante el tiempo de vuestra peregrinación, pues ya sabéis que fuisteis liberados de vuestra conducta inútil, heredad de vuestros padres, pero no con algo corruptible, con oro o plata, sino con una sangre preciosa, como la de un cordero sin defecto y sin mancha, Cristo, previsto ya antes de la creación del mundo y manifestado en los últimos tiempos por vosotros, que, por medio de él, creéis en Dios, que lo resucitó de entre los muertos y le dio gloria, de manera que vuestra fe y vuestra esperanza estén puestas en Dios.

▶ Lectura el santo Evangelio según san Lucas (Lc 24,13-35)

Aquel mismo día (el primero de la semana), dos de los discípulos de Jesús iban caminando a una aldea llamada Emaús, distante de Jerusalén unos sesenta estadios; iban conversando entre ellos de todo lo que había sucedido. Mientras conversaban y discutían, Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos Pero sus ojos no eran capaces de reconocerlo. Él les dijo: «¿Qué conversación es esa que traéis mientras vais de camino?». Ellos se detuvieron con aire entristecido. Y uno de ellos, que se llamaba Cleofás, le respondió: «¿Eres tú el único forastero en Jerusalén que no sabes lo que ha pasado allí estos días?». Él les dijo: «¿Qué?». Ellos contestaron: «Lo de Jesús el Nazareno, que fue un profeta poderoso en obras y palabras, ante Dios y ante todo el pueblo; cómo lo entregaron los sumos sacerdotes y nuestros jefes para que lo condenaran a muerte, y lo crucificaron. Nosotros esperábamos que él iba a liberar a Israel, pero, con todo esto, ya estamos en el tercer día desde que esto sucedió. Es verdad que algunas mujeres de nuestro grupo nos han sobresaltado, pues habiendo ido muy de mañana al sepulcro, y no habiendo encontrado su cuerpo, vinieron diciendo que incluso habían visto una aparición de ángeles, que dicen que está vivo. Algunos de los nuestros fueron también al sepulcro y lo encontraron como habían dicho las mujeres; pero a él no lo vieron». Entonces él les dijo: «¿Qué necios y torpes sois para creer lo que dijeron los profetas! ¿No era necesario que el Mesías padeciera esto y entrara así en su gloria?». Y, comenzando por Moisès y siguiendo por todos los profetas, les explicó lo que se refería a él en todas las Escrituras. Llegaron cerca de la aldea adonde iban y él simuló que iba a seguir caminando; pero ellos lo apremiaron, diciendo: «Quédate con nosotros, porque atardece y el día va de caída». Y entró para quedarse con ellos. Sentado a la mesa con ellos, tomó el pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo iba dando. A ellos se les abrieron los ojos y lo reconocieron. Pero él desapareció de su vista. Y se dijeron el uno al otro: «¿No ardía nuestro corazón mientras nos hablaba por el camino y nos explicaba las Escrituras?». Y, levantándose en aquel momento, se volvieron a Jerusalén, donde encontraron reunidos a los Once con sus compañeros, que estaban diciendo: «Era verdad, ha resucitado el Señor y se ha aparecido a Simón». Y ellos contaron lo que les había pasado por el camino y cómo lo habían reconocido al partir el pan.